

Не впускай його

КУПИТИ

Нік Редкліфф — серйозний чоловік з витонченим смаком. Його усмішка здатна розтопити найхолодніше серце. Саме така людина потрібна Ніні Свонн, чоловік якої трагічно загинув рік тому. Але її доросла донька, Еш, вважає, що Нік надто ідеальний, щоб бути щирим. Дівчина береться потайки розслідувати минуле Ніка — і вже скоро дізнається таке, що по-справжньому шокує...

Марта — флористка, яка живе в сусідньому містечку з відданим чоловіком Алістаром, синами та маленькою донькою. Проте останнім часом Ал дедалі частіше зникає на кілька днів у службових відрядженнях. І хоч він завжди має логічні пояснення на всі запитання дружини, жінка не може позбутися відчуття, ніби щось не так.

Ніна, Марта й Еш невпинно наближаються до приголомшливої правди, яка значно темніша, ніж вони могли уявити. І всі троє незабаром пошкоднують, що не дослухалися до застереження: "Не впускай його". Але минулого не поховаєш назавжди...

Листопад

Будинок вражає. Величезна біла потинькована триповерхова вілла з мансардним поверхом. Із панорамних вікон відкривається чудовий краєвид на море, що оточує її з усіх боків. Думаю, тут колись знесли стіну, щоб навколо цього вікторіанського будинку з'явилося стільки простору. А ще поставили сталеві балки — дорога штуковина. І все для того, щоб власники отримали більше світла та свободи. Я відчув, як мене взяли завидки. Досить дивне відчуття, таке на мене не схоже. Насправді я взагалі рідко думаю про кого-небудь. Та це зовсім інший випадок. Вимкнувши двигун фургона, я на мить застиг, готуючись. Крізь вікно з іншого боку будинку бачу, як рухаються якісь тіні, а коли натягую бейсболку й відчиняю водійські дверцята, чую приглушену розмову. На вулиці припарковані чотири автомобілі — схоже, день ще в розпалі.

Я підійшов до фургона та відчинив дверцята. Це остання моя доставка на сьогодні: величезний букет білих гортензій і троянд у рожевому пакуванні. Грошей точно не пошкодували. На конверті напис: «Ніна Свонн та родина».

Прямуючи до вхідних дверей, крадькома зазирнув у вікно на кухні, повз яке проходив. За столом невеличка компанія — молодь та люди старшого віку. Одягнені в темний одяг, усі п'ють вино. Лунає музика і мерехтять свічки. На стінах висять картини, світлини та графіка. Кухня дизайнерська, в темно-синіх і рожевих тонах, доповнена сяйвом латуні та міді. На золотих ланцюгах звисають великі круглі лампочки. На полицях стоять кімнатні рослини. Крізь двері вкінці кухні видніються величезні оксамитові дивани, мікшерний пульт та плакат Gorillaz.

Це дім чоловіка з покоління Х, який ухвалював правильні рішення, досягав успіху та старанно вибудовував своє життя, обережно и точно розставляючи все по місцях. Але це також будинок чоловіка, який

припустився однієї дуже поганої помилки, за яку його дружина та сім'я розплачуватимуться знову й знову.

Пройшовши повз вікно, я натиснув пальцем на дверний дзвінок.

Еш подякувала кур'єру, зачинила двері й понесла квіти на кухню. Там зібралися її мама Ніна, брат Ардо, бабуся, дядько, тітка, троє двоюрідних братів та найкраща подруга. Усі вони сиділи за великим дерев'яним столом, заставленим келихами для вина, брудними тарілками й желеподібними залишками канапе. У кімнаті панувала напружена й водночас невимушена атмосфера. Найгірше вже позаду — день добіг кінця. Тепер Еш стояла босоніж у темних колготах, бо черевики на підборах зняла, коли більшість гостей розійшлися.

— Від кого вони? - запитала мама хриплим голосом.

— Е-е... — Еш намацала в рожевому пакуванні конверт із листівкою, розпечатала його і простягнула матері.

— Будь ласка, — мовила та, — прочитай сама.

Еш дістала з конверта невеличку записку. Конверт такого самого ніжного рожевого відтінку, що й пакування, а спереду витиснена троянда. По ній дівчина мимоволі провела пальцем. На записці, написаній неохайним почерком флориста, виднілися розводи від крапель води.

«Думаємо про вас усіх. З любов'ю і співчуттям, сім'я Таннерів»

— Хто такі Таннери?

Мама Еш зітхнула.

— І гадки не маю. Можеш поставити їх у воду?

— Уже не залишилося вільної вази.

Мама ще раз зітхнула, і Еш зрозуміла, що про квіти сьогодні вже краще не згадувати. Поставивши їх у вазу до іншого букета — ці двоє зовсім не поєднувалися і мали неестетичний вигляд, — вона знову приєдналася до сім'ї за столом.

Елла налила трохи білого вина в порожній келих Еш, і та послала їй повітряний поцілунок.

Протягом дня сонце жодного разу так і не визирнуло — така собі іронія долі, позаяк батько Еш був ним одержимий: ганявся за ним по всьому саду, ба більше, по всьому світу, тримав ультрафіолетову лампу в кабінеті на випадок похмурих днів, побожно вивчав прогноз погоди та влаштовував

барбекю за найменшого натяку на весну. Він хотів цей будинок, адже його вікна виходили на південь. У саду є його улюблені місця для засмагання. Одне з них він називав «Ібіца» й міг ніжитися на сонечку навіть у лютому. «Я ненадовго на Ібіцу», — казав він сонячного ранку, тримаючи в руці каву й причепивши на голову сонцезахисні окуляри. Біля задніх дверей завжди стояла пляшка сонцезахисного крему. Упродовж усього року.

Але сьогодні, у день прощання з ним, сонце так і не з'явилося. Еш подобалося думати, що, можливо, він прихопив його із собою. Але ні. Вона дуже вірить, що мертві вже ні на що не можуть впливати.

Йому було п'ятдесят чотири.

Його вбив незнайомець.

Штовхнув на рейки.

Під потяг.

Батько повертався додому після відкриття ресторану — не свого, а товариша — в Сохо. Він був дуже п'яний. Як казав друг, пив текілу-сламмер. Душа компанії. Завжди душа компанії — Педді Свонн.

А чоловіка, який штовхнув його, звали Джо Крітнер.

Ось так. Раз — і немає. Одна мить. Два життя. Навіть більше, якщо додати машиніста, свідків та парамедиків, яким довелося зішкрібати його рештки з колії.

На столі лежить фотоальбом, який Еш зібрала з братом Арло. Наприкінці вони залишили для гостей порожні сторінки, щоб ті могли додати власні фотографії батька, фотографії Педді. Дівчина розгорнула його на випадковій сторінці й зітхнула, побачивши тата в крилатому капелюсі та сонцезахисних окулярах. Він тримав пластиковий стаканчик із пивом на якомусь фестивалі. Еш припустила, що фото зроблене в середині 1990-х. Він народився 1970 року, тож тут йому, мабуть, близько двадцяти п'яти. Стільки, як їй зараз.

— Де це? — запитала вона в матері, розвернувши альбом до неї.

— Ха, Гластонбері. Звісно.

— Звісно, — сухо мовила Еш. — Ти теж там була?

— Так. Oasis, Pulp і The Cure. Неймовірна спека. Ми поїхали з Леною та Джонні. Тато був дуже, дуже...

— П'яний? — підказав Арло.

— І не тільки.

Усі криво всміхнулися. Кожен знав, яким був Педді. Він любив випити, любив побалуватися наркотиками на вечірках і покурити траву. Любив слухати музику, тож постійно ходив у навушниках. А ще любив вінілові платівки, футболки, живу музику, людей та їжу.

Педді Свонн був найпростішою людиною у світі. Але два тижні тому дуже складна людина використала його як персонажа своєї дуже складної внутрішньої історії та штовхнула під потяг. І тепер він мертвий.

Його родина галаслива: вона не знає, як поводитися тихо навіть надвечір дня, коли поховала його. Та цей шум пронизаний чимось пекучим і моторошним, бо не чути його голосу, його сміху, його самого. А ще всі усвідомлюють, що відтепер житимуть без нього.

Еш рішуче згорнула альбом, схопила келих і почала пити, не звертаючи уваги на те, що від вина в роті залишається солодкуватий, нудотно-теплий присмак. Як вони сьогодні ляжуть спати? Як скажуть, що цей день закінчився й починається наступний?

Рекомендована література

Пазл

Родина Роялів. Книга 1.
Паперова принцеса

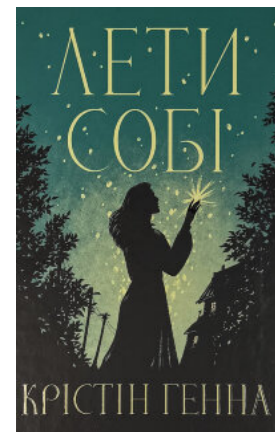
Родина роялів.
Зламаний принц. Книга
2

Родина Роялів. Книга 3.
Зруйнований палац

Родина Роялів. Книга 4.
Занепалий
спадкоємець

Лети собі. Провулок
світлячків. Книга 2

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ